

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra VALRAVNEN, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873211296/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Din matte Kloc min Søn vist aldrig slaaer.
Du har nu truet ham i tyve Aar.

Ung Harald vanker om saa længselsfuld,
Han ganger for sin Moder ind at stande.
Minona er saa elskelig, saa huld!
Hun vinker mig til Skotlands fierne Lande.
Giv mig et Skib med Kiemper og med Guld,
Og lad mig pløie Havets salte Vand.
Jeg kommer glad igien, som jeg drog ud,
Og bringer dig en Datter, mig en Brud.

Frue Sigrid gaaer saa tankefuld i Sind.
De tunge Fied ved Stjerneglimt sig flytte.
Saa triner hun i Skovens Mørke ind
Og aabner gamle Brunos lave Hytte.
Der sidder han med Haanden under Kind,
I Klæder som for Kulden kun beskytte;
Med Bibelen i sine matte Hænder.
Den lille Lampe svagt i Natten brænder.

Hil være dig ærværdig gamle Mand!
Din Dronning kommer hid ved Midnatstide.
Ung Harald drage vil til fierne Land,
Hans sande Skiebne længes jeg at vide.
Du læser Stierne! See der om han
Skal smædelig ynkværdig Døden lide.
Forjag hans ømme Moders sidste Smerte,
Da skal hun takke dig med lettet Hierte.

Den Gamle reiser sig af lune Vraa:
Med blottet Hoved, foldet fromme Hænder
Han træder ud og stirrer i det Blaa,

Hvis røde Tegn hans gamle Øie kiender.
Sædvanligt, siger han, de Stjerner staae;
En eeneste med selsom Ild kun brænder.
Vær trostigt! thi jeg seer at Harald kan
Paa *Havet* dræbes ei, og ei paa *Land*.

Da funkler som en Stjerne i det Høie,
Ved Erømittens trøstelige Ord,
Af Glæde Dronning Sigrids skionne Øie.
Nu jeg min Søn til Havet fro betroer!
Nu maa han gierne salte Bølger pløie.
Han dræbes ei paa Hav og ei paa Jord.
Han sidde skal paa Tingets høie Steen,
Naar Graven længst har smuldet mine Been.

Det røde Silkeflag fra Masten kneiser,
Den lange Drage hvidsler under Øe.
Nu høit i Raae de hvide Seil man heiser.
Den stolte Byrde vugger paa sin Søe.
Ung Harald ganger Aftnen før han reiser
I Lunden ud, hvor først han saae sin Møe.
Alt synes ham saa seent, han ønsker: Gid
Jeg havde Vinger, for at flyve did!

Da hvidsler Buskene i Nattens Vinde,
Da lyder fierne, svage Hundeglam.
De blege Lygtemænd i Mosen svinde,
Og Snogen nærmer sig saa mild og tam.
Da træder hurtig frem en gammel Qvinde,
Paa Ryggen bærer hun en *Fiederham*;
Mildt smile hendes runkne, gule Kinder.
Hun lægger Hammen ved hans Fod og svinder!